

Helena Kraljič

Il·lustrat per Maja Lubi

Tinc síndrome de Down

Acabava de néixer i era el nen més bonic del món.
Com podia no ser-ho? Era meu!

Però la veu de la doctora va interrompre tot seguit la meva felicitat:

–El teu bebè té síndrome de Down.

–El meu?

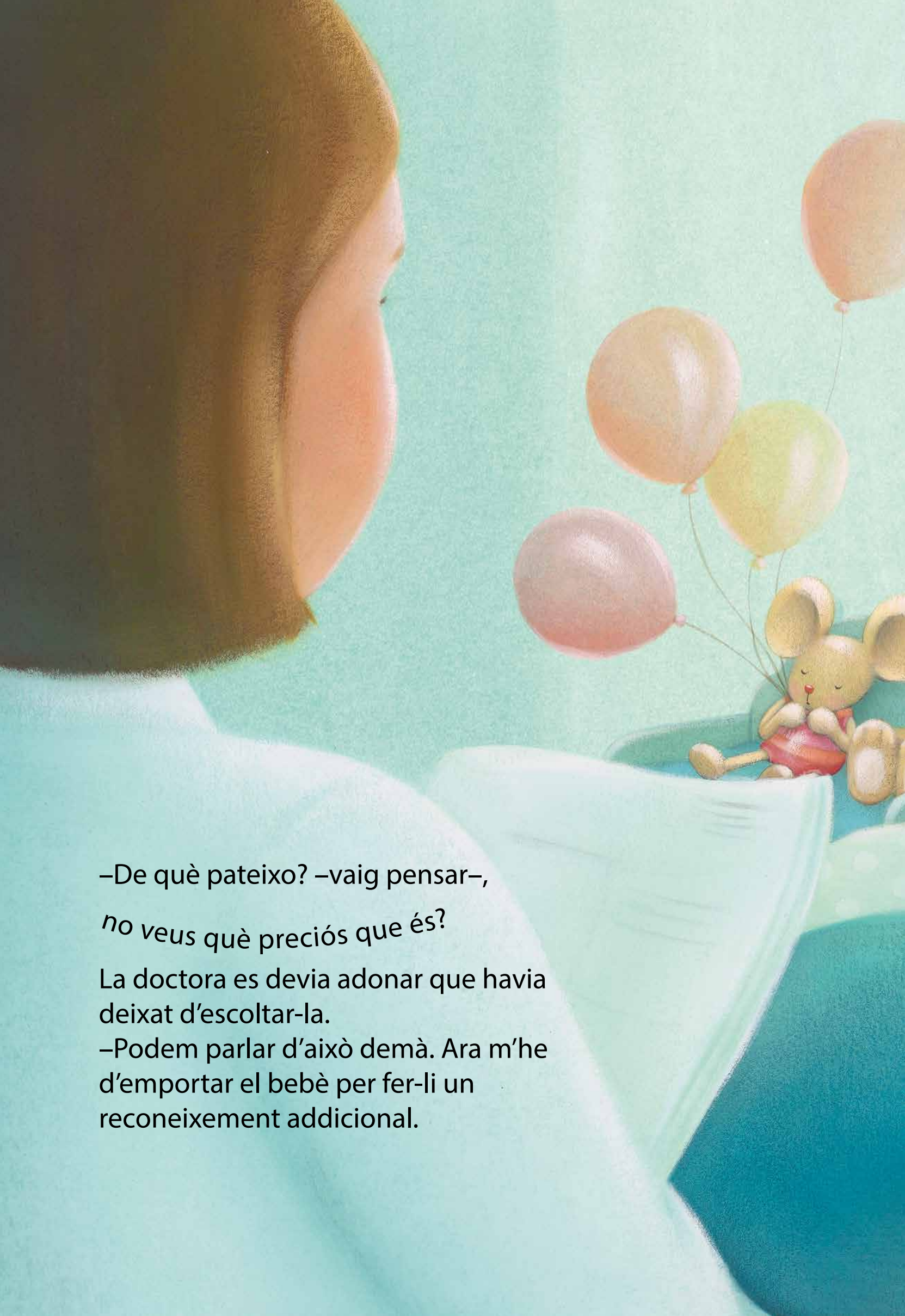
La vaig mirar amb sorpresa: “Què vol dir?”. Vaig mirar al costat del meu llit, on dormia el meu petit David.

–Si és perfecte

–pensava jo mentre mirava als ulls de la doctora.

–És una condició causada per tenir un cromosoma de més en el 21è parell –va dir-. Les persones amb síndrome de Down tenen trets facials particulars: tenen el nas xato, la boca i les orelles petites, els ulls ametllats...

–De què pateixo? –vaig pensar–,
no veus què preciós que és?

La doctora es devia adonar que havia deixat d'escoltar-la.

–Podem parlar d'això demà. Ara m'he d'emportar el bebè per fer-li un reconeixement addicional.

La vaig mirar: –Ara?

La doctora va afirmar: –Alguns nens amb síndrome de Down poden tenir problemes de cor, problemes digestius...

Les seves paraules brunzien a les meves orelles i es gravaven una a una a la meva memòria. Els ulls se'm van omplir de llàgrimes.

–Per què el meu nen?

Vaig notar que algú em mirava. Vaig girar-me i allí estava el pare d'en David. El meu marit Gabriel i la nostra filla Beatriu estaven aturats al costat de la porta.

–Ho ha sentit tot –vaig pensar. Em mirava amb ulls inexpressius. Li vaig somriure intentant transmetre-li tota la força que vaig poder en aquell moment. Però al cap hi tenia un pensament:

–Si us plau, estima'!!

–Amanda? –em va dir amb la veu tremolosa–.

Què farem ara?

La Beatriu va córrer cap al bressol on en David dormia. Li va acariciar la maneta i li va tocar la cara. Li va xiuxiuejar alguna cosa. I jo vaig fer un sospir, alleujada. Va ser en aquell moment que vaig començar a creure que ens en sortiríem.

VAN HAVER D'OPERAR DOS COPS EL MEU BEBÈ.

VAM PATIR PER ELL I CADA MINUT ENS L'ESTIMÀVEM MÉS.

